

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.156 van 31 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2008.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 12 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2008 om 9.30u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FLACHET en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 september 2005 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 29 april 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing:
"Volgens uw verklaringen bezit u de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Naya Bazar, Pokhara, Kaski-district. Sinds de twaalfde maand van 2054 (Nepalese kalender,

stemt overeen met maart-april 1998) bent u lid van de Pokhareli Youth Cultural Family (PYCF), een vereniging die zich bezighoudt met cultuur en literatuur. Schrijvers en dichters kaarten via deze organisatie corruptie en andere toestanden in Nepal aan. Vanaf 01/04/2058 (16 juli 2001) bent u tevens werkzaam als advocaat. Sinds datzelfde jaar bent u tevens lid van de mensenrechtenorganisatie Human Rights and Peace Society Kaski (HRPS) en in 2060 (2003-2004) werd u voorzitter van PYCF. Op 05/05/2061 (21 augustus 2004) vroeg de organisatie Transparency International u via hun afdeling in Pokhara om deel te nemen aan een actie die als doel had om de corruptie bij de overheidsdiensten in Pokhara aan het licht te brengen. U stemde hiermee in en werd aangesteld als coördinator van deze actie. U maakte van uw werkzaamheden verslagen op voor deze organisatie. Op 01/06/2061 (17 september 2004) publiceerde Transparency International Pokhara in samenwerking met PYCF een boek met als titel Uttakhanan, waarin de corruptie in Pokhara werd aangekaart. Op 07/06/2061 (23 september 2004) kreeg u telefoon van een vriend die bij de regionale administratie van Pokhara werkt, die u waarschuwde dat over uw culturele organisatie gesproken werd tijdens een vergadering waaraan hoge lokale politiefunctionarissen deelnamen. Op 10/06/2061 (26 september 2004) werd u thuis opgepakt door de politie en meegenomen naar het politiekantoor van Kaski. Daar werd u ondervraagd door hoge politiefunctionarissen over uw betrokkenheid bij voornoemd corruptieonderzoek en het boek dat hierover werd gepubliceerd. Hierbij werd fysiek geweld tegen u gebruikt. Voor uw vrijlating kreeg u te horen dat het verboden was teksten te publiceren waarin over corrupte personen gesproken wordt. Ze waarschuwden u dat het gevaarlijk kon worden als u de regering bleef tegenwerken. Op 16/06/2061 (2 oktober 2004) organiseerde Transparency International Pokhara een prijsuitreiking voor de bekroning van de beste journalist, waaraan ook de eerste minister deelnam. Tijdens de pauze presenteerde u het boek Uttakhanan aan de (toenmalige) eerste minister en maakte u uw beklag over uw arrestatie en ondervraging. Op 03/11/2061 (14 februari 2005) ging u samen met de schatbewaarder en de voorzitter van de mensenrechtenorganisatie HRPS langs bij het districthoofd van de politie en overhandigde hem een petitie waarin jullie de vrijlating eisten Krishna Pahadi, de stichter/voorzitter van HRPS. U kreeg andermaal te horen dat u de overheid tegenwerkte en hij waarschuwde u dat dit zware gevolgen voor u zou hebben. Op 01/02/2062 (15 mei 2005) begon u bij u thuis een kamer te verhuren aan een student, Sonam Chaudari. Op 15/02/2062 (29 mei 2005) vroeg hij u een telefoonaansluiting in zijn kamer te installeren. U stemde hiermee in. Op 19/04/2062 (3 augustus 2005) drongen zes soldaten uw woning binnen en arresteerden zowel u als Sonam. U werd vervolgens meegenomen naar een onbekende bestemming waar u geslagen werd. De volgende dag werd u door vier personen ondervraagd over Sonam. U vertelde hen ondermeer dat hij een student was die bij jullie inwoonde. Andermaal werd fysiek geweld tegen u gebruikt. U kreeg uiteindelijk te horen dat u zich in Phulbari legerkamp bevond en dat u ervan beschuldigd werd maoïst te zijn. Ze vertelden u tevens dat uw telefoon gebruikt werd door Maobadi om fondsen te werven. Diezelfde dag werd u vrijgelaten na tussenkomst van enkele vooraanstaande personen die voor u opkwamen en duidelijk hadden laten verstaan dat u niets met de Maobadi te maken had. U diende een document te ondertekenen dat u geen hulp meer zou bieden aan de Maobadi, geen acties meer zou ondernemen tegen de regering en geen melding meer zou maken van corruptie. Bovendien diende u zich elke zondag te melden in dit legerkamp. Op 21/04/2062 (5 augustus 2005) werd u thuis opgebeld door een persoon die zich voorstelde als Shital, de Political Commissioner of Maobadi Bataljon. Hij wou van u weten wat er met Sonam was gebeurd. U vertelde hem dat jullie samen door het leger waren opgepakt en dat u sindsdien niets meer van hem gehoord had. Hij vroeg u vervolgens om voor de rechtbank van Kaski een verzoekschrift in te leiden om de arrestatie van Sonam te onderzoeken. U weigerde dit te doen, waarop deze Shital u beschuldigde voor de overheid te zijn en de Maobadi tegen te werken. Hij zei u toen ook dat u mede verantwoordelijk was voor de arrestatie van Sonam. U kreeg tot slot nog te horen dat de Maobadi acties tegen u zouden ondernemen. Hierna werd de lijn verbroken. Later die avond kwam er nog een vriend bij u langs die u vertelde dat op een vergadering van het District Security Committee uw vrijlating was besproken en beslist

was u de eerstvolgende zondag opnieuw te arresteren. De volgende dag vetrok u naar het huis van uw broer. U besliste toen dat het uw plicht als advocaat en mens was om Sonam te helpen. U belde hierop naar twee kranten met de vraag of zij een artikel wilden wijden aan de verdwijning van Sonam en uw eigen problemen. Beide kranten weigerden hierover iets te publiceren. Op 23/04/2062 (7 augustus 2005) durfde u zich niet te gaan melden in het militaire kamp. Op 24/04/2062 en 26/04/2062 (8 en 10 augustus 2005) kreeg u twee keer telefoon van uw moeder die u vertelde dat het leger was langsgekomen op zoek naar u. Op 31/04/2062 (15 augustus 2005 (15 augustus 2062) kreeg u bezoek van uw moeder en echtgenote. Zij vertelden u dat een dag eerder vier gewapende Maobadi bij u thuis waren langsgekomen op zoek naar u. Ze hadden toen uw echtgenote geslagen en ermee gedreigd u te zullen vermoorden. Op 32/04/2062 (16 augustus 2005) vertrok u naar Kathmandu. Tijdens uw verblijf daar vernam u van uw echtgenote en moeder dat er nog steeds maoïsten en regeringssoldaten op zoek waren naar u. Op 20/05/2062 (5 september 2005) verliet u Kathmandu en reisde naar Delhi, India. Op 19 september 2005 nam u van daaruit een vlucht naar Parijs. Op 20 september 2005 kwam u in België aan en diezelfde dag vroeg u hier asiel aan. Uw echtgenote en minderjarige dochter verblijven nog steeds in uw woning in Pokhara. Op 28 oktober 2005 werd Sonam vermoord. U vernam dit nieuws pas na uw negatieve beslissing op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw echtgenote stuitte toen eerder toevallig op een artikel over zijn dood dat zij aan u bezorgde. Het was pas toen u dit artikel las dat u weet kreeg van de dood van Sonam. Ook na uw vertrek uit Nepal kwamen de Maobadi nog bij u thuis langs. Op 8 september 2006 vernam u van een vriend dat ze twee keer bij u thuis waren langsgekomen. Van uw echtgenote hoorde u dat de Maobadi laatst op 28 oktober 2006 naar u kwamen zoeken. De dag erna was het een jaar geleden dat Sonam werd vermoord. Nadien zijn ze niet meer langsgekomen. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Citizenship Card; uw rijbewijs; uw identiteitskaart van de Nepalese advocatenvereniging en –raad; uw studentenkaart van de universiteit; uw inschrijving als advocaat aan de balie; een aanbevelingsbrief van het hoofd van de Pirthvi Narayan campus; een door u opgestelde schriftelijke verklaringen van uw problemen in Nepal; een artikel uit de krant Pokhara Patra Daily dd. 30 oktober 2005 aangaande de dood van Sonam; twee artikels uit de krant Pokhara Patra Daily dd. 27 juli en 23 augustus 2004 aangaande acties van schrijvers tegen corruptie; een aanbevelingsbrief van de voorzitter van PYCF; een aanbevelingsbrief van Transparency International Nepal, Pokhara Support Group, dd. 9 februari 2006; een aanbevelingsbrief van Rural – Urban Partnership programme, dd. 26 mei 2004, een aanbevelingsbrief van de voorzitter van HRPS, dd. 25 mei 2004; foto's van u en de eerste minister; het boek Uttakhanan; twee identiteitskaarten als nationaal verkiezingswaarnemer voor de algemene verkiezingen van 2056 (1999-2000); twee schoolattesten; een tijdschriftartikel over corruptie in het hooggerechtshof; getuigenissen tegen de bouw van een gebouw voor de Nepalese journalistenbond; een verklaring van Pokhara sub-metropolitan City dd. 26/01/2062; berichtgeving over de actuele situatie in Nepal; en een krantenartikel over de anti-corruptiecampagne.”

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van

State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).

Identiteit en reisweg.

3. Ter staving van zijn identiteit legt verzoeker zijn rijbewijs, zijn Citizenship Card, zijn studententkaart en zijn identificatiekaart van de Nepalese advocatenvereniging en -raad neer. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker *“nooit eigen paspoort gehad”* en *“gereisd met Indisch paspoort”* (gehoorverslag DVZ, 25.01.2006, p.6).

1. Verzoeker verklaart nooit een paspoort te hebben gehad niettegenstaande hij als 35-jarige advocaat, meerdere talen spreekt en actief is in internationale kringen inzake mensenrechten en cultuurorganisatie. Verzoeker legt geen reisbescheiden neer die zijn reisweg kunnen staven, terwijl hij op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Zijn onwetendheid met betrekking tot de identiteitsgegevens die werden vermeld in het valse paspoort waarmee hij zou hebben gereisd kan niet overtuigen gezien de herhaaldelijke en systematische individuele controles van passagiers en hun identiteits- en reisdocumenten op internationale luchthavens en vluchten. Verzoekers gebrek aan reisdocumenten tast zijn geloofwaardigheid aan. Zijn verklaring illegaal gereisd te hebben kan niet overtuigen en tast de waarachtigheid van zijn asielrelaas aan.

4. Verzoeker voert aan *“eerste middel: schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en de behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn”*.

1. Verzoeker *“deed zijn asielaanvraag in België op 20 september 2005. De bestreden beslissing stelt in feite dat verzoeker wel degelijk een politieke vluchteling was op het moment van zijn vlucht maar dat hetgeen hij meegemaakt heeft, dient “geplaatst te worden tegen de achtergrond van de chaotische en zeer onstabiele (politieke) situatie in Nepal in de periode 2004 -2006”. Vandaag 2 jaar en 7 maanden na de vlucht van verzoeker is volgens het CGVS de situatie dermate gewijzigd dat verzoeker geen vrees meer dient te hebben in de zin van de Conventie van Genève. Het is duidelijk dat indien de asielaanvraag op een normale behoorlijke manier zou zijn behandeld, verzoeker zou erkend zijn conform zijn gegronde vrees in het kader van de situatie van toepassing tot minstens begin 2007. Het CGVS heeft de aanvraag onredelijk lang laten liggen en daardoor is, op basis van de redenering van het CGVS in de bestreden beslissing, verzoeker zijn erkenning als vluchteling misgelopen. Een dergelijke werkwijze houdt een schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en het recht van verzoeker om zijn zaak binnen een redelijke termijn behandeld te zien.”*

2. Bij de beoordeling van een asielaanvraag en vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient rekening te worden gehouden met de feitelijke situatie

zoals deze zich op het ogenblik van de beoordeling voordoet in het land van herkomst. Dat de Commissaris-generaal dit beginsel toegepast heeft kan hem dan ook bezwaarlijk verweten worden. Er zijn bovendien geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527). Verzoeker toont ook niet aan benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu hij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en hij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd (RvS 13 december 2006, nr. 165.910). Hieraan kan worden toegevoegd dat verzoeker een loutere hypothese aanvoert en hij niet aantoont dat in de periode 2004-2006 alle/vele Nepalezen werden erkend als vluchteling omwille van de *“chaotische en zeer onstabiele (politieke) situatie”*.

3. Het middel is niet gegrond.
5. Verzoeker voert als tweede middel de schending aan *“van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève”*.
1. De Commissaris-generaal steunt zijn beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming integraal op de gewijzigde, verbeterde politieke situatie in Nepal. De bestreden beslissing stelt *“dat de door u geschetste problemen met de Nepalese autoriteiten (uw arrestatie op 26 september 2004; de bedreigingen door het districthoofd van de politie op 14 februari 2005; uw arrestatie door het leger op 3 augustus 2005 en uw detentie die hier op volgde; de verplichting u naderhand wekelijks te melden bij een militaire post; het plan u opnieuw te arresteren en de bezoeken van het leger aan uw woning nadat u ondergedoken was) geplaatst moeten worden tegen de achtergrond van de chaotische en zeer onstabiele (politieke) situatie in Nepal in de periode 2004-2006. Sinds uw vertrek uit Nepal is de algemene situatie in uw land echter aanzienlijk veranderd. (...) Het is dan ook niet langer waarschijnlijk dat gewone burgers die verdacht worden steun aan de Maobadi te hebben verleend, geviseerd worden door de ordediensten. Evenzeer is het niet langer waarschijnlijk dat burgers nog zouden worden lastiggevallen door de ordediensten omdat zij zich niet meer zouden zijn gaan melden. U beaamt deze vaststelling grotendeels tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal door te verklaren in de huidige situatie voornamelijk de Maobadi te vrezen (CGVS gehoorverslag I van 14 november 2006, p. 9)”* en *“Voor wat betreft uw persoonlijke vrees ten aanzien van de Maobadi dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die afkomstig is van UNHCR in Nepal, blijkt dat de Maobadi over het algemeen iedereen verwelkomen in de regio die ze zijn ontvlucht, tenzij een persoon door hen als “vijand van het volk” of “anti-Maobadi” wordt aanzien. Uit deze informatie blijkt tevens dat het zeer weinig waarschijnlijk is dat burgers die zich in het verleden tussen-twee vuren bevonden - zoals u beweerd - gezien de huidige ontwikkelingen een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie door de Maobadi riskeren op grond van (vermeende) collaboratie en dus als “vijanden van het volk” zouden worden gekwalificeerd. (...) Uit uw verklaringen blijkt bovendien ook niet dat u - op basis van de informatie die u zelf verzamelde aangaande de actuele houding van de Maobadi ten aanzien van uw persoon - vandaag door de Maobadi als een dergelijke “vijand van van het volk” wordt aanzien. De aantijgingen van lokale Maobadi ten aanzien van uw persoon beperken zich vandaag enkel tot een beschuldiging van corruptie (CGVS gehoorverslag II van 5 juli 2007, p. 1 tem 3). Verder verklaarde u ook tijdens uw gehoor op het*

Commissariaat-generaal dat de Maobadi u de laatste acht maanden - of sinds 28 oktober 2006 – niet meer thuis komen zoeken zijn (CGVS II, p. 3)."

2. Wat zijn vrees voor de maobadi betreft stelt verzoeker dat hij *"spijtig genoeg geen gewone burger tussen twee vuren"* is maar *"behoort tot de categorie van personen die volgens de maoïsten bloed aan hun handen hebben en die verantwoordelijk zijn voor de dood van een militant van hen. Hij behoort dus tot de categorie "vijand van het volk" en is dus wel degelijk in gevaar, zeker nu de maoïsten deels aan de macht kwamen."* Verder benadrukt verzoeker dat hij *"de maoïsten vreest omwille van wat er gebeurde met Sonam Chaudari en niet omwille van zijn militant werk tegen de corruptie (dat trouwens gericht was tegen de overheid en waar de maoïsten zich zeker toen moeten in terug gevonden hebben)."* Wat betreft de opmerking *"dat de Maobadi u de laatste acht maanden – of sinds 28 oktober 2006 - niet meer thuis komen zoeken zijn"* stelt verzoeker: *"Dit is geen argument om te kunnen stellen dat de vrees van verzoeker niet meer zou gegrond zijn. Nadat de maoïsten verschillende keren op bezoek kwamen bij zijn familie hebben zij begrepen dat hij gevlucht was. Het is dan ook niet abnormaal dat ze hun zoektocht voorlopig gestaakt hebben. Van zodra verzoeker terug in Nepal zou zijn, is het evident dat hij terug de aandacht zou trekken van de maoïsten. Verzoeker is immers een quasi publiek figuur in Nepal als advocaat en mensenrechtenactivist."*
1. Verzoeker legt als enig bewijs van zijn problemen met de Nepalese autoriteiten en met de Maobadi een krantenartikel neer waarin vermeld wordt dat een Maoïst, Sonam genaamd, is neergeschoten door de politie. Verzoeker brengt echter geen begin van bewijs aan van zijn band met de neergeschoten Maoïst, hij beweert dat deze persoon bij hem zou hebben ingewoond maar toont dit niet aan. Evenmin staft verzoeker zijn eigen arrestatie naar aanleiding van de dreig telefoons die vanuit zijn huis werden gepleegd, wat temeer klemmt omdat verzoeker advocaat is en derhalve verwacht kan worden dat hij bekend is met het gerechtelijke apparaat in Nepal en politiedocumenten en gerechtelijke documenten met betrekking tot zijn zaak kan bemachtigen.
2. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker de volledige naam niet kende van de Maoïst die bij hem een kamer huurde en dat hij deze pas te weten kwam na zijn aankomst in België toen hij een krantenartikel ontving waarin de volledige naam vermeld werd. Zijn verklaring hiervoor *"Mijn moeder hield zich bezig met de verhuur. Je vraagt enkel een IK als je een volledig huis verhuurt. Wij kijken niet naar de papieren maar naar de mensen"* (gehoorverslag CGVS, 14.11.2006, p. 4) kan niet overtuigen in het licht van verzoekers professionele bezigheden en de voorzichtigheid die redelijkerwijze kan verwacht worden van een bestrijder van corruptie en de hieraan verklaarde moeilijkheden. Het is ook bevreemdend dat verzoeker nooit iets over de politieke activiteiten voor de Maobadi van zijn huisgenoot vernam en enkel wist dat hij een *"student"* en *"zeer beleefd en vriendelijk man"* was (gehoorverslag CGVS, 5.7.2007, p.4) terwijl uit het krantenartikel blijkt dat deze student een hoge, verantwoordelijke functie zou hebben gehad (Maoïst Commander). Eveneens bevreemdend is de vaststelling dat een *"Maoïst Commander"* zich zelf zou inlaten met telefonische afpersingen en bovendien dermate onprofessioneel te werk zou gaan dat hij met de huistelefoon van zijn kotbaas mensen afperst zodat zijn slachtoffer dit telefoonnummer gemakkelijk kan doorspelen aan de politie, wat Dr. Nagendra gedaan heeft.
3. Ten slotte blijkt uit de vergelijking van de verklaringen van verzoeker in het CGVS-verhoor met de inhoud van het krantenartikel dat verzoeker zich ofwel op verschillende plaatsen vergist -plaats ontsnapping Sonam-, ofwel onwetend is, ofwel

tegenstrijdig is. Volgens verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werd hij tezamen met Sonam, op 3 augustus 2005 om 23u door 6 soldaten gearresteerd. Bij zijn vrijlating kwam een Maobadi bevelhebber om inlichtingen en de vraag om voor de “rechtbank van Kaski een bevelschrift tot voorgeleiding in te dienen”. Verzoeker weigerde en kreeg hierdoor problemen. In het CGVS-verhoor van 14 november 2006 verklaart verzoeker het krantenartikel gelezen te hebben en hieruit enkele zaken vernomen te hebben. Hij bevestigt dat hij samen met Sonam werd opgepakt en in hetzelfde voertuig werd vervoerd. Ook in het tweede CGVS-verhoor bevestigt verzoeker deze versie. Volgens het krantenartikel is Sonam niet op 3 augustus 2005 gearresteerd maar op 29 oktober 2005. Bovendien was hij zwaar gewapend en is hij in een vuurgevecht met het Nepalese leger omgekomen. Verzoekers verklaringen dat Sonam reeds op 3 augustus 2005 zou zijn gearresteerd is niet te verzoenen met de door verzoeker neergelegde informatie. Verzoeker toont geen band aan met de gebeurtenissen in het neergelegde krantenartikel, noch met de Maobadi Sonam. Verzoekers vervolging door de Maobadi omwille van de arrestatie van Sonam kan aldus evenmin overtuigen.

6. Verzoeker *“vreest niet zozeer de Nepalese autoriteiten voor de oude beschuldigingen tegen hem steun te hebben verleend aan de maoïsten, doch wel voor de anti corruptie campagne die verzoeker geleid heeft”*. Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voornamelijk over dit nevenaspect te hebben geoordeeld en onvoldoende over de gevolgen van zijn acties tegen de corruptie in Nepal.
1. Verzoeker legde verschillende documenten neer, met name aanbevelingsbrieven, attesten, artikels en foto's om zijn asielaanvraag te staven: een attest van dhr. Rabindra Mainali, supervisor van het Good Governance Project van de organisatie “Transparency International Nepal” samen met vertaling, een attest van dhr. Gyaneshor Parajuli, secretaris van de Bar Association bij de Appellate Court te Pokhara samen met vertaling, een attest van dhr. Surya Prasad Dhakal, huidig voorzitter van de Human Rights and Peace Society van Kaski met bijgevoegde kopie van de brief aan de National Human Rights Commission en bijhorende vertaling, een brief van dhr. Gyaneshor Parajuli aan de District Administration Office en een kopie van de enveloppe waarmee de documenten hem werden toegestuurd. Ter zitting legt verzoeker de originele versies van voormelde documenten neer.
1. Verzoeker stelt *“dat hij zich tot nu toe in de procedure vooral heeft toegelegd op het bewijzen van hetgeen hij heeft meegemaakt en niet zozeer op de vraag of de vrees die hij koestert op het moment van de beslissing (die trouwens bijna een jaar na het laatste verhoor valt) nog actueel is”*. Bij aangetekende brief van 30 juli 2008 bericht verzoeker de Commissaris-generaal dat hij *“heeft de mogelijkheid terug te gaan naar Nepal besproken met de mensen die hem indertijd hebben geholpen met zijn vlucht uit Nepal. Zij vormden een speciale “Taskforce” om de mogelijkheid van terugkomst van mijn cliënt te onderzoeken. (...) Deze mensen kennen de situatie van verzoeker zeer goed en zijn professioneel betrokken bij het proces van re-integratie van vluchtelingen in Nepal. Dhr. Surya Prasad Dhakal heeft een brief geschreven naar de voorzitter van de Nationale Mensenrechten Commissie met de vraag om hier advies over te geven. Dhr. Gyaneshor Parajuli heeft de vraag voorgelegd aan de voorzitter van de District Administration Office te Kaski Pokhara, waar onder andere nog mensen werken die vermeld worden in het boek dat mijn cliënt heeft uitgebracht tijdens de campagne tegen corruptie, campagne die gemaakt heeft dat verzoeker diende te vluchten. De 3 hooggeplaatste personen stellen zeer duidelijk en zonder twijfel in hun advies aan mijn cliënt dat, gezien de reacties die zij kregen op hun*

pogingen om te onderzoeken of mijn cliënt terug veilig zou zijn in Nepal, mijn cliënt verder bescherming moet kunnen genieten in België, land waar hij veilig is."

2. Verzoekers activiteiten bij een mensenrechtenorganisatie en cultuurorganisatie zijn geloofwaardig maar hij toont onvoldoende aan hiervoor een systematische vervolging te vrezen en in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Partijgetuigenissen hebben bovendien geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is. Bovendien is de inhoud van de brief van 21 mei 2008 van de 'Human Rights and Peace society, Kaski' geënt op verzoekers verklaringen van gezamenlijke arrestatie met Sonam op 3 augustus 2005, die ongeloofwaardig wordt geacht en tegengesproken wordt door de informatie neergelegd door verzoeker. De brief van de Bar Association is geschreven door een secretaris, verwijst naar de brief van 21 mei 2008 van de 'Human Rights and Peace society, Kaski' en vermeldt enkel dat de District Administration office niet diligent reageerde op verzoekers vraag zijn veiligheid te verzekeren. Dit kan niet verbazen aangezien geen enkele politiedienst de absolute veiligheid kan verzekeren van de inwoners. Verzoeker toont niet aan problemen gehad te hebben met de Maobadi. Verzoeker stelt zelf in zijn verzoekschrift dat de Maobadi zijn acties tegen de corruptie van het overheidsapparaat en zijn deelname aan 'goed bestuur' slechts kan ondersteunen. Zijn vrees voor vervolging hiervoor kan dan ook niet overtuigen.
2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

7. Verzoeker roept in als "DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 VAN DE VREEMDELINGENWET".
 1. Verzoeker stelt *"dat het absoluut onduidelijk is hoe de situatie in Nepal zal evolueren na de grondwetgevende verkiezingen. Dat de vraag zich stelt hoe de situatie zal evolueren en of de maoïsten zich zullen houden aan hun belofte zich in te schakelen in een vreedzaam politiek proces. Hoe duurzaam is het vredesproces? Hoe gedragen de maoïsten zich in de gebieden die volledig door hen gecontroleerd worden? Is een opflakking van de burgeroorlog te vermijden? Zal de Koning de machtsoverdracht aanvaarden? Dat uit recente informatie trouwens blijkt dat de vredevolle situatie in Nepal dient gerelativeerd te worden. (Zie stuk 3 bevattende een reeks artikelen over Nepal) Dat verzoeker zich het recht voorbehoud om tot op het moment van de zitting hierover bijkomende informatie neer te leggen en dan ook, tot nader order, een bescherming vraagt conform het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoeker zal indien nodig hierover een extra onderzoek vragen van het CGVS. Dat verzoeker zich minstens het recht voorbehoud alle nieuwe informatie voor te leggen betreffende de situatie in Nepal die zich zal voordoen de komende maanden en dit tot op het moment van de behandeling van huidig verzoekschrift door de Raad voor Vreemdelingen Betwistingen."*
 2. Voor zover verzoeker zich al bevond in een situatie in de zin van artikel 48/4 § 2 c) gelezen in combinatie met artikel 48/5 § 3 Vreemdelingenwet, spreekt verzoeker de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, niet afdoende tegen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij verdacht werd van steun aan de Maobadi. Verzoeker wijst op recente ontwikkelingen en legt bijkomende informatie neer, doch weerlegt de

informatie niet zoals weergegeven in de documenten die door de CGVS aan het administratieve dossier zijn toegevoegd en vaststellen dat de veranderingen in Nepal tot dusver leidden tot een enorme verbetering van de mensenrechtensituatie en toename van de algemene veiligheidssituatie in Nepal.

3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 31 oktober 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

K. DECLERCK.

